

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНІЧІ ВІСТІ"

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
 В СЕРЕДУ і СУБОТУ.

Виде Стіваришене "Українських Робітничих Вістей".
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
 UKRAINIAN LABOR NEWS
 cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непомічених в газеті рукописів не звертати, тільки допуститель визначити, що бажає звороту своєї рукописи на випадок її непоміченості та залучити поштову марку на її пересилку.

ХТО ВІДАВ ПОЛЬЩІ СХІДНУ ГАЛИЧИНУ.

Читачі "Українських Робітничих Вістей" пригадують собі, як свого часу петлюрівсько-польонофілський "Український Голос" писав, що Східної Галичини не віддали полякам, ані Петлюра ані альянті, лише большевики. Як грубо брехав тоді, як і при інших нагодах "Український Голос", про це ми писали вже не раз. Однак помію того не можна проминути мовки голосу в справі Східної Галичини тих людей, які бодя претандують, що стаяють ся о визволенні Східної Галичини з шляхоцького ярма. Маємо тут на думці віденське "правительство" Петрушевича. В кожній разі треба признати, що се "правительство" Петрушевича є більше поінформоване про справи, з'язані зі Східною Галичиною, як котра будь українська "патриотична" газета в Канаді або Злуч. Державах, як також мусимо признати і се, що се "правительство" має більший авторитет говорити щось в з'язку з т. зв. галицькою справою, чим котра з укр. чорносотених газет по сім боці океану.

І ось віденський "Український Прапор", який видає ся "правительством" Петрушевича і є його органом, в ч. 2 з 14. січня с. р. пише слідуюче в статті "Міжнародні постанови в справі східної частини Польщі":

"Щодо рижського договору як такого і його відношення до Східної Галичини, то пригадуємо декларацію Соаліської Росії і Радянської України, які 24. вересня 1920 устали своїм делегатів у Ридзі визнавали незалежність Східної Галичини з її демократичним устроєм.

Не вирішувано одначе сеї справи. В Ридзі тому, бо наша (петрушевичівська) делегация відмовила тій конференції компетенції в тій справі, а сам пресідник польської делегации Домбські зложив згідно з міждержавними постановами у справі Східної Галичини декларацію, що до вирішування сеї справи є покликані інші міждержавні чинники."

Така є відповідь "Українському Голосові" зі сторони "Укр. Прапора" на його брехні, що большевики продали Польщі Східну Галичину. Се вже не є слова "Українських Робітничих Вістей", але Петрушевичового органу, який чейже ліпше знає про справу, з'язані зі Східною Галичиною, як вінніпегський "Укр. Голос".

Та на сім же не кінець. Сам "Український Голос" повторює нині в часті те, що в з'язку зі Східною Галичиною писали "Українські Робітничі Вісті" кілька місяців тому назад, а що "Український Голос" називав тоді брехнею.

В послідній часті (7) "Український Голос" пише передовицю п. н. "За двома заявками", в якій перше всего жалеть ся на "Український Прапор" і доказує йому, що не петлюрівський представник у Варшаві Лівницький віддав Польщі Східну Галичину, але зробила се Найвища Рада мирової конференції. І на потвердженні своїх виводів "Укр. Голос" наводить документи таки з самого "Укр. Прапора", — дарма, що це недарно писав, що альянті не віддали Польщі Східної Галичини і Польща не має від альянті жадних документів, на основі яких вона могла би право до Східної Галичини. Як зрозуміти таке писане, се може пояснити лише спеціаліст від брехні і круті, який є редактор "Укр. Голосу".

Далше "Український Голос" в згаданій статті пише досліво слідуюче:

"Де властиво є правда в "Українськм Прапорі"? Чи на першій сторони, де п. Наддніпрянець пише, що Галичину дав Польщі в грудні 1919 р. А. Лівницький добровільно? Чи на другій сторони, де інші автори пишуть, що галицький уряд залишив Галичину се в червні 1919 р. (т. є. пів року перед тим), бо так бажала собі Найвища Рада мирової конференції? Або, або... Двох правд про одну і ту саму річ не може бути! Як дала Польщі Галичину Найвища Рада мирової конференції, то Лівницький вже не міг того самого зробити. А як дав Лівницький Галичину Польщі, то не могла сего зробити Найвища Рада..."

Дуже цинне признане зі сторони "Українського Голосу". Ми за него дуже вдячні.

Перший раз "Український Голос" і "Український Прапор" признають, що Петрушевич з галицькою армією залишив Галичину і пішли бити українських робітників і селян на Великій Україні тому, "бо так бажала собі Найвища Рада мирової конференції". Не тому Петрушевич з галицькою армією залишив Галичину, що мусів се зробити, але тому, що так "бажало" собі провідники французького і англійського імперіалізму, які засідали тоді в Паржі. А бажали вони собі сего тому, бо тоді на Угорщині була робітничо-селянська республіка і в інтересі капіталістів Заходу було недопустити до злуки між радянськими республіками Росією і Україною з угорською радянською республікою. Со злочинну супроти українського і всесвітнього пролетаріату роботу сповнив на приказ західно-європейських імперіалістів п. Петрушевич і дістав за се потім від них і дістає те до нині — копівка.

Другий наведений з "Укр. Голосу" уступ ми подали на те, щоби показати, як "Укр. Голос" аргументує нині, чи віддав Галичину Польщі Петлюрів представник Лівницький, чи зробили се альянті, — в той час як кілька місяців тому назад він "доказував" на чім світ стоїть, що Галичини не віддали Польщі ані альянті, ані Петлюра (чи його представник).

Та се ще не все. Осма що каже "Український Голос" при кінці своєї статі "За двома заявками":

"Коли Галичній зробив лихо хтось, хто міг їй зробити доброба, а не хтось, то тим "хтосем" була Найвища Рада мирової конференції. Вона створила Польщу і вона могла здержати Польщу перед наїздом на Галичину. Найвища Рада вислала на Галичину зорганізовану в Америці та Франції Галерову армію.

Коли був хтось, хто віддав Польщі Галичину, то тим "хтосем" був остаточно сам диктатор Галичини, др. Петрушевич. Галицька армія не боронила кожної няди галицької землі, бо диктатор дав себе залакати і переконати, що Найвища Рада дає Польщі право окупувати Галичину тільки тимчасово і тому дав приказ галицькій армії уступити за Збруч".

Ось такої заспівав нині "Український Голос". А пару місяців тому назад він називав "Українські Робітничі Вісті" найорданаріишими словами, коли вони подібно писали.

Так плісе собі нині в лице "Український Голос". Так він залує те, що наплював коліс. Не знаємо, чи така "орієнтація" "Укр. Голосу" запанувала тому, що т. зв. "петрушевичівські бонди" пішли в Канаді на бубен, чи є на се яка інша причина, досить, що перед нашими очима факт, який свідчить, що "Укр. Голос" співає нині зовсім іншою, як співав пару місяців тому назад.

АРГУМЕНТАЦІЯ БУРЖУАЗІЇ І ЧОРНОСОТЕННИХ ПРОСТАЧКІВ.

Щіль пролетарський світ помагав голодуючим Приволжа. Помагають їм до певної міри і буржуазні добродійні організації. Многі капіталістичні бізнесові фірми також зголосили ся "помагати", але так скоро, як побачили, що та поміч не принесе їм зисків, вони сейчас же дофудили ся. Про поміч голодуючим Приволжа заговорили парламенти різних капіталістичних країн, стараючись на сій допоміч зробити гешефт.

У багатьох випадках совітське правительство пішло на уступки домагаючим тив правительств, бо голод не жде. Така незначна міжнародні масштабі буржуазна інституція, як провінціоанальний парламент в Манітобі, також підняла на своїм засіданні справу поміч голодуючим Приволжа. Чомуж би вона не мала підняти, коли в ній засідають робітничі "провідники" міста Вінніпегу, які поддали до парламенту просто з тюрми. Манітобський парламент підняв справу поміч голодуючим на внесок Дж. Квіна, який сказав, що щось повинно бути зроблено. А що Квін якраз сам не знав, що повинно бути зроблено, то його віратував посол Донкан Камерон предложеною резолюцією, яка приблизно є такою змісту:

"Тому, що в Канаді існує вже організація, яка такою справою займається, і що в Британії також є така сама організація, через яку можна послати з Канади річи для голодуючого населення Приволжа — провінціоанальний парламент Манітоби не буде нічого робити в сій справі.

Се не все. Парламент каже, если хто хоче щось жертвувати на поміч голодуючим, то може се робити.

Добре мати в парламенті робітничих представників... Час від часу вони все таки примусуть що буржуазну інституцію бодя "щось зробити" если не для робітничої справи, то для "гуманітарної".

Если б манітобські, а головні вінніпегські спекулянти могли на поміч голодуючих зробити якийсь гешефт, в заміну за сую поміч дістати від Росії з половиною Камчатки, вони заставили б тоді говорити парламент іннакшою мовою. А так? Нехай голодуючі будуть вдячні, що вінніпегський парламент не виступив проти... Зрештою, там є "представники" робітництва.

Чому Туреччина не запрошена не генуйську конференцію? Туреччина запітала альянті в сій справі і отримала поучачу відповід: "Факт, що Туреччина є азійською державою", є вистарчюючим для того, щоби не запросити її на конференцію.

Бач, прокляті Азіати, чого вони захотіли... Сидіти за одним столом з представниками "культурної" Європи. Для капіталістичних представників культурної Європи стил сидити за одним столом з турецькими Азіятами, але експлуатувати природні багатства Туреччини в Азії — се інша справа. За азійську нафту "культурні" європейські експлуататори можуть навіть один другому перегризи горло, можуть душити населене Малої Азії, можуть переговорювати з представниками азійського населення тоді, коли треба витиснути з Месопотамії та Сирії свого "культурного" європейського конкурента, але коли має обговорювати ся справа спільної експлуатації багатств Туреччини, коли "культурні" європейські експлуататори хочуть порозумітись між собою, щоби не шкідити один другому, тоді вистарчало "факту", що Туреччина є азійською державою, щоби не запросити її на генуйську конференцію.

Перевели ся на сторінках чорносотених преси галицькі Соці, які вже "відвідали" радянські республіки і дали свій "звіт", а на їх місце повили ся Гальчуки. Ше й не "рядові" а "комуністи", отримавши на свій "комунізм" атестат від самої "Свободи".

Дивним стає, до якого безглузда можуть люди дійти в своїх брехнях. Просто не розбираючись і не застановлюючись над тим, що хлибувши забагато через край, самі своїм брехливим цілям шкодять.

Головна тема брехливих Гальчуків і їх підбрюхувачів Слободзянів з Філадельфії, який джерзисетська "Свобода" присвячує цілі сторони — "на Україні бий Жидів".

І чого тільки не бачили ті безлічні брехуни в Росії і на Україні? На Україні, наприклад, навіть України говорили до них "по московськи", а в Москві Росіяни говорили "по українськи". Одно цікаве відкрите зробили Гальчук і його підбрюхач, що на Україні селяни всі України і хочуть такої України, яку будував Скоропадський, "однак хочуть аби то був Винниченко".

Хоч бери Скоропадському та перехресцуй ся на Винниченка, або Винниченкови прийдеть ся натягати на себе гетманські штани.

В своїй "цірній симпатії" до українських селян брехливі Гальчуки а за ними і Слободзянини представили тих селян читачам "Свободи" в такім світлі: селяни ненавидять Скоропадського, але люблять його роботу; хочуть Винниченка, але не хочуть його роботи; хочуть "Народної Республіки", але ненавидять Петлюру; надіють ся на Махна і Ангела; ненавидять комуністів, але хочуть, щоби Буденний (комуніст) був українським генералом в українській державі і т. д.

Еще ніодні брехуни не оклеветав так українських селян, не упредставив їх такими дурними, не зробив їм такої медвежої прислуги, як прислуживий Гальчук, підбрюхач Слободзянів і "Свобода". А може Гальчук хотів випробувати розум редакторів "Свободи"?

Цікавим також є те, що Гальчак зі Злуч. Держав відразу "попає" до кінюти Буденного і не дивлячись на зруйноване транспорту, за один місяць обіжав Україну, Росію і Кавказ. Коли-ж за місяць "сквітував" військову службу і прийшов до дому, де застав жінку і діти хорими, то хотів з жалю відобрати собі жите, але... не відобрав. Хотів убити команданта, але... забув взяти з собою револьвера. Тоді "за жалю" до жінки і дітей покинув їх (жінку і діти) зовсім і пішов мандрувати по Україні.

Про те, що на Зізді Совітів Троцький називав ріжними лайливими словами Леніна, Криленка, виключуючи до них шаблоно "наочним свідком" чого "був" Гальчук, не хочеть ся й згадувати. Гальчукам, Слободзянам і "Свободі" можна за се лише погратулювати, бо і найтеміійший, прочитавши се, скаже: "ну, і брешуть же безмовні свободачі шкурники. Другий раз щоби і правду написали, то не повірю".

"Величавний" простачок з "Укр. Голосу" дуже "не любить" аргументувати... Ох, як не любить. Особливо ненавидить він аргументувати з "комуністичними дурисаїтами" з "Укр. Роб. Вістей".

Романтична панночка, закотивши очі під доб, жалувала ся, що вона дуже не хотіла танцювати і такі... цілий вечір танцювала.

"З сльїм не надивив ся, з дурним не наговорив ся, з бредуном не нааргументуєш ся", каже милий простачок з "Укр. Голосу".

І такі цілі шпальти присвячує "мимоходом" і навпростець тим, з ким уважає неспорідним аргументувати.

Значить, сам перед собою бреше.

Ох, як же мені вас, безхребтовцю, жалко... Ви так не хочете аргументувати і проте... погляньте на шпальти своєї газети!...

А Мусій, наоборот! Він навіть сподобав собі часом поаргументувати з такими безпріципними типами, як тарнівський льякайчук з "Укр. Голосу". Показати декому, як той "мимоходячий" льякайчук спілкує Пілсудський-Петлюра не тільки уміє зайти "мимоходом" до ясноосвещеного пана Любомирського, чи до "приличного готеля" в справі бондів (читай виборів), але уміє вдати з себе простачка, а коли треба — дурняка, а то й зовсім — дурня. Але се справи не змінює і від аргументування нас не відхоучує. Наоборот, робить нам приємність зривати час від часу маску з того петлюрівсько-шляхоцького льякайчука... Бо повій — не дерево, гарбуз — не трава, а не худоба, редактор "Українського Голосу" — не дипломат, хоч преть ся на такого, лише льякайчук.

Понад п'ять тисяч людей розстріляли большевики на Україні тільки за те, що ті не були комуністами.

Такого дурачка вадає з себе той, що "не хоче аргументувати".

Тепер нехай найтеміійший читач "Укр. Голосу" запітає його редактора — скільки на Україні є комуністів? Отримає відповідь, що невеличка горстка і то самі Жиди і Москалі. Скільки на Україні є Українців? Розуміть ся, 40 мільонів, се вже знає навіть пересічний петлюрівський "дипломат". Если ж большевики розстрілюють Українців за те, що вони не є комуністами, то значить, що вже ціле населене України розстріляти.

Однак навіть свободачий Гальчук каже, що населене на Україні українське і воно хоче, щоби прийшов Винниченко і будував таку державу, яку будував Скоропадський. І большевики за се його не розстрілюють. Навіть свободачого Гальчука не розстріляють, не зважаючи на те, що він хотів застріляти большевільного команданта, лише револьвера не мав.

Шож в такім разі має робити простачок?... Аргументувати! Ох, як же мені жалко простачка... йому так не хочеть ся аргументувати...

"От "Свобода" доносить, що онаді на студентському вечері в Берліні поруч зі Скоропадським можна бачити українських большевільників з тамошної совітської місії". ("Укр. Голос" з 8. лютого.)

Лихо його знає, які очі в тої "Свободи", коли вона "могла бачити" з Джерзій Сити аж до Берліна. "Бачила" через океан і через стіни за тисячі миль... І не повілали її. Гей, папоро простачки! Если ви знаєте такий секрет далекозору, то чому ви не бачите того, що у вас діють ся під носом. Викрийте той секрет та зжуйте його в інтересх будови української симпатичної держави. Сей секрет далекозору ви, як націоналісти, повинні викрити в інтересі української культури.

Біла для вас лише в тім, що ви брешете і більш нічого.

Коли редактори чорносотених газет хочуть грати великих "патриотів" та "боронять" українську національність, тоді вони кричать: українських комуністів нема. Нема, хоч ти їм що хоч роби, то нема і баста! І ще раз нема українських комуністів.

Нараз, витрішавши свої баранчі очі з Джерзій Сити до Берліна, побачили там українських комуністів... Так, бачите, треба було... для аргументації.

А завтра знова — нема українських комуністів... Се також так треба для аргументації.

Ох, як жалю, що аргументація забирає в газеті так багато місця... Сامة розаргументував ся і вже приходить ся кінчати. Навіть не успів запітати простачка з "Укр. Голосу", з якого жерела, чи з якого пальця вивсав він таке, що большевики розстріляли на Україні "понад п'ять тисяч... абсолютно невинних людей". Як би простачок, замість аргументації, подав жерело, яке заслугувало б довіре, то се пошпатійше було б за аргументацію... А так, то нічого не варту.

Слідуючим разом поаргументуємо дещо про "симпатичну" форму держави, та про те, щоб стало ся тоді, коли Американці були б канадськими міністрами.

Поговоримо, бо сподобало ся нам аргументувати з вами, в котрих — сім п'ятниць в одній тиждні і дві середні — одного дня... Мусій.

ЄДИНА ГАРАНТІЯ.

На 8-му Зізді Рад т. Ленін нає знова цікавити самі широкі маси.

"Большевики продають Росію, щоби вдержати ся самим" — галасують чорносотенці російські. "Большевики продають Україну, щоби вратувати Росію" — переспівують їх чорносотенці жовтоблагитні.

"Большевики здають ся на милість імперіалістів і зраджують робітничу класу" — підспівують меншевики, укалісти і інша дрібна братія. Сим галасованем не трудно спантелити якогось недосвідченого в питаннях політики робітника і селянина, особливо, коли він на очі побачить участь чужоземного капіталу в господарстві нашої країни.

Між тим справа з притягненем чужоземного капіталу до участі в нашому господарстві остільки яска, що на лемагогію та наклети ворогів радянської влади робітничо-селянським масам не слід звертати навіть уваги, так само як і на версек противників "нової економічної політики".

В сій останній галузі безпідставність наклетів на радянську владу про "зраду робітничій класі і незможного селянства" — яка нібито виявила ся в допущеню приватних підприємств — доведена хоча би останними голосними судовими процесами в Москві проти підприємців за визискуване ними робітників, за порушене постанов про умови праці. При якій владі, при якому режимі так охороняють ся інтереси робітничо-селянські від апетитів підприємця? Розуміть ся — ні при якій, крім радянської — бо при всякій іншій — підприємцїє є хазяїн і державної влади.

Так саме питане стоїть і з участю закордонного капіталу в нашому господарстві. Ми вже зупинили ся над тим, що до участі в використанні наших природних можливостей штовхає міжнародний капітал потреба в сировині і ринках збуту, тоді як нас на завлячане господарчих зносин з капіталістичними країнами кмітує відсталість, некультурність найного господарства. Створюєт ся певна паралельність інтересів, при всїй розбіжності кінцевих мет одної і другої сторони.

Використане наших природних багатств обіцяє закордонному капіталові величезні прибутки, на які він райніше чи пізніше мусить полетіти, як метелик на огонь. З другого боку участь міжнародного капіталу в нашому господарстві обіцяє нам розвиток продукційних сил країни коштом тих багатств, яких використати ми самі не зможемо в даний момент — чи то будуть спустошені посухою землі, чи що інше.

В сій площині і стоїть переговор радианської влади з капіталістичними урядами про визнанє її, про кредит на допомогу голодним, спустошеним посухою країнам, на відволенне в них господарчого життя, без чого наші гарантії чужоземному капіталові щодо повороту боргів то-що не мали б, розуміть ся, поважних підвалин.

Се зовсім не та площина, в якій вели би ся переговори тих самих капіталістів із любові буржуазним урядом. Бо останній був би заікавалений головню участю у прибутках здобутих за кошт живих сил трудового народу колоній, не додержуючи ся меж між розумним використанем природних багатств, яке дає підйом господарству країни і хижачьким грабнижництвом колоній.

Господарем всіх багатств у нас виступає робітничо-селянська маса Радrepublik в особі радянської влади. В сьому ріжниці. В сьому-ж полягає і причина того, що так тупо йде французський імперіалізм на золоту принаду і уперто вимагає "гарантії", розуміючи під ними зміну політичної влади.

Але як раз сеї гарантії йому робітничо-селянській маси дати не можуть. Бо існуване радянської влади є гарантія для них, що при всяких фінансових і торговельних комбінаціях вони лишать ся господарями себе і своєї землі а не колоніяльними рабами чужоземного капіталу.

В. Блакитний.

Справа Мордалевича.

Відомий отаман Мордалевич, як подає "Вперед", вже другий місяць сидить у Варшаві в диспозиції П. відлду ген. штабу. Всі його заходи, щоби дістати звільнене і вільний переїзд на Чехословацьку, досі безуспішні. Не помагав йому, що добровільно віддав себе в руки польської влади, ні числені прохання до ріжних польських державних установ. Без успіху лишила ся також його заява, передана ним у польське министерство закордонних справ.